



Συρτά, αμίλητα, στην πορεία προς τη μοναδική βεβαιότητα του τέλους

Του Νίκου Μητούση*

Μονόλογος παιχνίδι, στασίδι, αποκομίζει μια γυναίκα στον προθάλαμο του γήρατος.

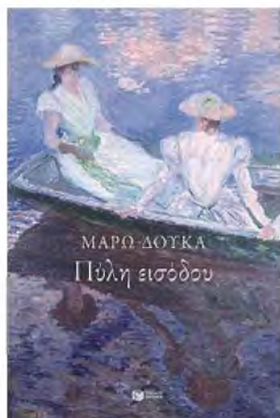
Ξυπνάει και είναι νέα. Ξυπνάει και είναι γριά. Ανάλογα με τη διάθεση της. Με τον ύπνο που έχει κάνει. Στην Αθήνα του σήμερα, όπως τη ζει, όπως την έζησε, όσο την έζησε. Με τα δικά της πρόσωπα. Τη δική της φωνή. Τη δική της ορθοδοξία.

Πύλη εισόδου: Στο ακανές του κυβερνοχώρου. Το πέρασμα από τη μια στην άλλη όψη.

Από το εδώ στο εκεί. Ανέμελα, αθάρβα, φασματικά, εις το διηνεκές. Αλλάγιστα προς τα ρηχά, τα λασπερά, τα άπατα της μέρας που έφυγε. Από το εδώ στο εκεί. Συρτά, αμίλητα, προς τη μοναδική βεβαιότητα.

(Από οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Η «Πύλη εισόδου» μπορεί να μην θυμίζει ούτε τους «Αθώους Φταίχτες» ούτε το «Έλα να πούμε ψέματα» βασίζεται όμως και αυτό το βιβλίο στη μνήμη της ηρωίδας, της Αφεντούλας, και τις δαιδαλώδεις της διαδρομές. Η Μάρω Δούκα με μεγάλη μαστοριά και με εργαλείο τις αναρτήσεις στο Facebook μας ξεναγεί σε έναν κόσμο ρευστό, διαρκώς μεταβαλλόμενο ανάλογα με τη διάθεση κάθε στιγμής, λάμνοντας σε επικίνδυνα νερά ανάμεσα στη λήθη και στη μνήμη.



Μάρω Δούκα,
«Πύλη εισόδου»,
Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα 2019

“Ένα βιβλίο

που φανερώνει το βάθος που κρύβουν όσα μερικές φορές θεωρούμε επιδερμικά κι εφήμερα. Μια ηρωίδα, η αξιόγαστη Αφεντούλα, αρχιτέκτων από πείσμα, που μας παίρνει από το χέρι και μας καλεί να την ακολουθήσουμε στον κυκεώνα της σκέψης της να συμμεριστούμε τις αγωνίες και τους φόβους της

”

ρώ, τις χρωματίζω κάθε φορά κι αλλιώς, ανάλογα με τη διάθεσή μου ή και με το απρόσμενο που έρχεται και με τσιγκλάει και με φέρνει πίσω, όλο και πιο πίσω. Αυτό, πιστεύω, συμβαίνει με όλους από μια ηλικία κι έπειτα. Τι να πω; Τέλος δεν έχει το παιχνίδι».

*Ο γεννηθείς στον Ίασμο Ροδόπη Νίκος Μητούσης είναι συγγραφέας. Το πιο πρόσφατο βιβλίο του, το μυθιστόρημα «Από τη μνήμη στην καρδιά», Εκδ. Χάρτινη πόλη, Αθήνα 2020. Πρώτη δημοσίευση του παρόντος στη διεύθυνση: <https://biblioparousaieisekritikes.blogspot.com>.

Μια μνήμη που πηγαινοέρχεται συνέχεια ανάμεσα στη συλλογική και στην ατομική μνήμη, στο παρόν στο παρελθόν και καμιά φορά στο μέλλον, που μοιράζεται ανάμεσα στα παιδιά και στα εγγόνια και σε φίλους δικτυακούς και μη. Πορεύεται ανάμεσα σε παραμορφωτικούς καθρέφτες ειδικής πραγματικότητας και πραγματικής ζωής, μιλάει με πραγματικούς και εικονικούς φίλους και αφήνει εμάς να ξεδιαλύνουμε ποια είναι η Αίθρα ποια η Καίτη Καλή, ποια η Λουίζα Σίγμα. Αφουγκράζεται την ζωή να κυλά μέσα από τις εικονικές τους φλέβες παίζοντας με όλους αυτούς τους όρους που έχουν μπει για τα καλά στην καθημερινότητά μας. Ο μονόλογος της Αφεντούλας θα μπορούσε να είναι ο μονόλογος όλων μας την ώρα που συνειδητοποιούμε πως πλέουμε πια έξω από τα νερά της νεότητας κι αναζητούμε την γαλήνη της ωριμότητας.

«Τι να κάνω κι εγώ; Κι ως κλαίγομαι μέσα μου καμιά φορά, άνθρωπος είμαι, θα

έρθει η στιγμή που θα απελπιστώ κι εγώ. Στα φανερά όμως, από μόνη μου, ποτέ

“

Μια Αφεντούλα, ετών 69, παντρεμένη με προξενιό, ερωτευμένη με τη μόρφωση, ασυνάρτητη, μπλεγμένη ανάμεσα στο εδώ και στο εκεί, στο εγώ και στο εσείς, στο πριν και στο τώρα, που προσπαθεί να μας μπάσει μέσα από τη δική της πύλη εισόδου σ' έναν κόσμο όπως εκείνη τον αντιλαμβάνεται. Μια Αφεντούλα που πατώντας γερά το τακουνάκι της, πιάνει επάξια στασίδι δίπλα στην Νίνα του Ταχτσή, στην Παραού του Μάτεση και στην Πελαγία του Μιχάλη Γενάρη

”

δεν θα αρχίσω τα παράνομα, τη μουρμούρα. Δεν είναι του χαρακτήρος μου. Χαμογελαστή, ευχαρής, πάντοτε ομιλητική, κοινωνική, όλους τούς καιρειτώ, όχι μόνο εδώ γύρω στη γειτονιά αλλά και παραπέρα, μορφή να πω, στην παραπάνω γειτονιά. Κι έχω το χάρισμα να μη θέλω πολλά, να πορεύομαι και με το τίποτα. Ολιγαρκής, λιτοδίαιτη.»

Οικογένεια, οι αναμνήσεις πατέρα, μητέρας, αδερφής, σύζυγος Αιμίλιος Μπακάλογλου πεθαμένος, παιδιά, τρεις κόρες με δικές τους οικογένειες οι δυο, χωρίς γάμο η τρίτη, φίλες, φίλοι και γείτονες είναι ο κόσμος της κυρίας Αφεντούλας Καλημέρη, μιας γυναίκας που με διαφορετικά προφίλ μιλάει και καταγγέλλει μέσα από το Facebook όσα την έχουν πληγώσει και έτσι λυτρώναται.

Ένα βιβλίο που φανερώνει το βάθος που κρύβουν όσα μερικές φορές θεωρούμε επιδερμικά κι εφήμερα. Μια ηρωίδα, η αξιόγαστη Αφεντούλα, αρχιτέκτων από πείσμα, που μας

παίρνει από το χέρι και μας καλεί να την ακολουθήσουμε στον κυκεώνα της σκέψης της να συμμεριστούμε τις αγωνίες και τους φόβους της.

Μια Αφεντούλα, ετών 69, παντρεμένη με προξενιό, ερωτευμένη με τη μόρφωση, ασυνάρτητη, μπλεγμένη ανάμεσα στο εδώ και στο εκεί, στο εγώ και στο εσείς, στο πριν και στο τώρα, που προσπαθεί να μας μπάσει μέσα από τη δική της πύλη εισόδου σ' έναν κόσμο όπως εκείνη τον αντιλαμβάνεται.

Μια Αφεντούλα που πατώντας γερά το τακουνάκι της, πιάνει επάξια στασίδι δίπλα στην Νίνα του Ταχτσή, στην Παραού του Μάτεση και στην Πελαγία του Μιχάλη Γενάρη.

«Οραία τα θυμήθηκα πάλι όλα. Και θα τα ξαναθυμηθώ αύριο πάλι, μεθαύριο, καθόλου δεν αμφιβάλλω.

Αυτό μόνο που με τρομάζει καμιά φορά, υπάρχουν όμως και φορές που με διασκεδάζει, είναι ότι όλο και κάτι προσθέτω στις αναμνήσεις μου, όλο και κάτι αφαι-